

Sygn. akt III AUa 859/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SO del. do SA Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Lublinie

sprawy J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej

na skutek apelacji J. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 sierpnia 2018 r. sygn. akt VIII U 1060/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 859/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie J. O. od decyzji Zakładu ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

J. O. urodził się w dniu (...). Posiada on wykształcenie zasadnicze zawodowe – zawód wyuczony elektromonter. W okresie od dnia 17 września 1979 roku do dnia 25 marca 1984 roku wnioskodawca pracował jako ładowacz-spedytor w Przedsiębiorstwie (...) w L. Oddział w Z.. Od dnia 26 marca 1984 roku do dnia 29 września 1984 roku wnioskodawca pracował jako elektromonter na powierzchni w Kopalni (...) W okresie od 3 października 1984 roku do 31 marca 1987

roku wnioskodawca pracował jako młodszy elektryk pod ziemią, a od 1 kwietnia 1987 roku do 31 grudnia 2010 roku pracował jako górnik pod ziemią (świadczenia pracy – akta ZUS dotyczące ustalenia kapitału początkowego).

Decyzją z dnia 26 listopada 2010 roku Powiatowy Terenowy Inspektor Sanitarny w L. stwierdził u J. O. chorobę zawodową – pylicę płuc górników kopalń węgla.

Z uwagi na powyższe wnioskodawca miał przyznane jednorazowe odszkodowanie w wysokości 15 % z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Od dnia 1 stycznia 2011 roku J. O. ma przyznane prawo do emerytury. Decyzją z dnia 30 marca 2011 roku organ rentowy przyznał także J. O. – od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 28 lutego 2014 roku – prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 14 marca 2014 roku ZUS Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową do dnia 28 lutego 2017 roku.

W dniu 24 stycznia 2017 roku J. O. wystąpił z kolejnym wnioskiem o ustalenie prawa do renty w związku z chorobą zawodową. Orzeczeniem z dnia 14 lutego 2017 roku Lekarz Orzecznik ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioskodawca złożył sprzeciw od powyższego orzeczenia. Orzeczeniem z dnia 8 marca 2017 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją (...) w L. z dnia 26 listopada 2010 roku.

W celu oceny, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych pulmonologa i specjalisty medycyny pracy.

W opinii z dnia 8 czerwca 2017 roku biegli pulmonolog i specjalista medycyny pracy wskazali, że w dacie badania stan fizyczny układu oddechowego wnioskodawcy ujawniał szmer pęcherzykowy bez obecności fenomenów oddechowych. Biegli nie zaobserwowali oznak duszności, sinicy czy też zaangażowania mięśni międzyżebrowych w proces oddychania. Badania spirometryczne z sierpnia 2016 roku nie ujawniają odchyłeń od normy. Wykonany w trakcie badania przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 8 marca 2017 roku pomiar oksymetrii przezskórnej, a więc wysycenia tlenem krwi wynosił 98 % i pozostawał ściśle w zakresie normy. Wobec tych ustaleń biegli stwierdzili, że rozpoznane schorzenie zawodowe – pylica płuc górników kopalń węgla nie upośledza stanu czynnościowego układu oddechowego ani sprawności organizmu w stopniu skutkującym niezdolnością do pracy. W obecnym stadium zaawansowania pylicy wnioskodawca może wykonywać pracę zgodną z poziomem kwalifikacji nawet w spółce węglowej, a jedynym ograniczeniem jest zakaz pracy w kontakcie z pyłem węglowym. Ograniczenie to wynika z przesłanek natury profilaktycznej, a nie z obecnego stanu zdrowia wnioskodawcy.

Z uwagi na zastrzeżenia do opinii zgłoszone przez pełnomocnika wnioskodawcy Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych.

Biegli w opinii uzupełniającej podtrzymali stanowisko zajęte w opinii głównej, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy i wskazali, że wnioskodawca od 2008 roku jest kontrolowany w Poradni (...). W badaniach obrazowych wykonanych w okresie od 2008 roku do 2017 roku stwierdzono zmiany drobnoguzkowe, bez objawów progresji radiologicznej. Nie stwierdzono zaburzeń wentylacji w stopniu powodującym zdiagnozowanie niewydolności oddechowej. Nie wykazano także zaburzeń gazometrycznych, wskazujących na niewydolność oddechową. Podawane przez wnioskodawcę dolegliwości pulmonologiczne mogą mieć związek z wieloletnim nikotynizmem (wnioskodawca palił od 18 roku życia do 2013 roku). Obecny stan fizyczny pozwala wnioskodawcy na kontynuację zatrudnienia na wszystkich zajmowanych stanowiskach pracy, z jedynym ograniczeniem polegającym na wyeliminowaniu kontaktu z pyłem węglowym. Posiadane wykształcenie i wieloletnie doświadczenie w pełni pozwalają wnioskodawcy na kontynuowanie zatrudnienia w naziemnych oddziałach zakładów wydobywczych górnictwa. W ocenie biegłych, stopień zaawansowania omawianego schorzenia nie uzasadnia ani nie uzasadniał w przeszłości prawa do świadczeń w związku z chorobą zawodową.

W piśmie procesowym z dnia 23 marca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii innych lekarzy specjalistów z zakresu chorób płuc i medycyny pracy celem ustosunkowania się do kwestionowanej opinii dotychczas powołanych biegłych oraz wypowiedzenia się odnośnie stanu zdrowia J. O. i możliwości wykonywania przez niego pracy zawodowej, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Pełnomocnik wnioskodawcy w piśmie tym podnosił, że biegli w sposób kompleksowy nie odnieśli się do zgłaszanych przez wnioskodawcę dolegliwości i trudności z funkcjonowaniem i oddychaniem (duszności, niepełny i płytki oddech, częste infekcje dróg oddechowych, stały ból w obrębie pleców, wrażenie „gorsetu/plecaka”, ucisk, swędzenie i pieczenie w obrębie klatki piersiowej, uporczywy kaszel z dławieniem się, duszności w nocy, sapanie), jedynie w sposób oszczędny, bez jakiegokolwiek uzasadnienia podnoszą przypuszczenia, iż podawane przez wnioskodawcę dolegliwości mogą mieć związek z wieloletnim nikotynizmem.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2018 roku Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnych biegłych lekarzy : pulmonologa i specjalisty z zakresu medycyny pracy.

W opinii z dnia 21 maja 2018 roku biegli specjalista chorób płuc i medycyny pracy wskazali, że wnioskodawca jest pod stałą kontrolą Poradni (...), ale nie wymaga i nie wymagał leczenia pulmonologicznego, jak też leczenia szpitalnego z uwagi na pylicę płuc. W kontrolnych badaniach stwierdzono drobnoguzkowe zmiany w polach dolnych obu płuc, bez progresji w kolejnych badaniach od 2008 roku. Dostępne w dokumentacji medycznej badania spirometryczne nie wykazują zaburzeń wentylacji płuc. W badaniach gazometrycznych nie stwierdzono odchyłeń od normy. W badaniu sądowo-lekarskim stwierdzono osłuchowo nad płucami szmer pęcherzykowy. W wywiadzie wnioskodawca podawał dolegliwości o charakterze ogólnego osłabienia, zmęczenia, dolegliwości bólowe kręgosłupa i okresowo duszności oraz ataki paniki. W konkluzji opinii biegli podnieśli, że wnioskodawca jest wydolny oddechowo, bez zaburzeń czynnościowych wentylacji płuc w badaniach spirometrycznych. Biegli nie stwierdzili u wnioskodawcy zaburzeń czynnościowych układu oddechowego ani upośledzenia sprawności organizmu będących skutkiem stwierdzonej choroby zawodowej, które sprowadzają niezdolność do pracy z powodu choroby zawodowej. Podkreślili, że wnioskodawca może wykonywać pracę, zgodnie z kwalifikacjami zawodowymi. Przeciwskazana jest jedynie praca w zapyleniu oraz ciężka praca fizyczna. Biegli wskazali, że zgadzają się z treścią opinii uzupełniającej wydanej w sprawie, że stopień zaawansowania schorzeń u wnioskodawcy nie uzasadnia i nie uzasadniał w przeszłości prawa do świadczeń rentowych w związku z chorobą zawodową.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów oraz na podstawie opinii biegłych sądowych. Dokumentacja nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Opinie biegłych sądowych 2 specjalistów chorób płuc i 2 specjalistów medycyny pracy wywołane w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, logiczne i przekonująco uzasadnione. Zdaniem Sądu nie zawierają one wewnętrznych sprzeczności. Biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu pulmonologii (chorób płuc) oraz biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu medycyny pracy ocenili stan zdrowia wnioskodawcy i wyraźnie wskazali, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a także przekonywująco uzasadnili swoje opinie.

Skoro sporządzone w sprawie opinie były kompletne, jasne i należycie uzasadnione, a tym samym przedstawiały wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99, OSNP z 2000 roku Nr 23, poz. 869), to Sąd Okręgowy nie prowadził dalszego postępowania dowodowego i oddalił wniosek dowodowy zgłoszony przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2018 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych.

Sąd podkreślił, że w niniejszej sprawie bezsporne jest, że decyzją Państwowego Inspektora Sanitarnego w L. z dnia 26 listopada 2010 roku stwierdzono u wnioskodawcy istnienie choroby zawodowej. Decyzja ta jest ostateczna i prawomocna. Nie oznacza to jednak, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Żaden z biegłych nie stwierdził bowiem istnienia, choćby częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku z chorobą zawodową. W niniejszej sprawie nie został zatem wykazany związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy (niesporną)

chorobą zawodową a brakiem zdolności do pracy wnioskodawcy w związku z chorobą zawodową. Sąd zaznaczył, że biegli mieli obowiązek ustalić, jaki jest obecny stan zdrowia wnioskodawcy i czy jest on zdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Nie ma potrzeby, aby biegli wypowiadali się odnośnie kwestii, jaki będzie w przyszłości stan zdrowia wnioskodawcy i czy pozytywnie przejdzie badania lekarskie (gdyby miał zamiar podjąć pracę), gdyż nie jest to objęte przedmiotem sporu.

Sąd nie zgodził z pełnomocnikiem wnioskodawcy, że biegli nie mieli na uwadze zgłaszanych przez wnioskodawcę dolegliwości, gdyż w orzeczeniach lekarskich biegli wskazywali, że wnioskodawca zgłasza uczucie ucisku w klatce piersiowej, dolegliwości kręgosłupa, suchy kaszel, ma duszności, jest zmęczony. Z treści orzeczeń lekarskich (w których jest wpisywany wywiad zebrany od pacjenta) i opinii wynika jednak, że biegli oceniając dolegliwości zgłaszane przez wnioskodawcę, ale mając też na uwadze dokumentację medyczną i wyniki badań wnioskodawcy nie stwierdzili, aby wnioskodawca był niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

W ocenie Sądu również złożona przez pełnomocnika wnioskodawcy dodatkowa dokumentacja medyczna z dnia 18 lipca 2018 roku nie oznaczała konieczności uzupełnienia opinii przez biegłych, gdyż dokumenty te nie wskazują na żadne nowe okoliczności, które nie były już wcześniej przedmiotem oceny biegłych. W zaświadczeniu lekarskim z dnia 18 lipca 2018 roku lekarz leczący wnioskodawcę wskazał bowiem jedynie, że wnioskodawca pozostaje pod opieką Poradni z powodu rozpoznania pylicy płuc i że pracował pod ziemią oraz że na październik ma zaplanowane badanie (...). Biegli wydający w sprawie opinie wiedzieli – i dali temu wyraz w opiniach - że wnioskodawca pracował przez długi okres jako górnik pod ziemią i że pozostaje po opieką Poradni (...). W wyniku badania (...) wskazano, że stan jest porównywalny z badaniami z dnia 18 lipca 2017 roku i 12 kwietnia 2016 roku, a z wynikami tych badań biegli mogli się już zapoznać.

Mając na uwadze powyższe, nie było zdaniem Sądu potrzeby dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych. Biegli w opiniach (2 głównych i jednej uzupełniającej) wskazywali, na jakich stanowiskach wnioskodawca może pracować i dlaczego nie uznali, że nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegli wskazali przede wszystkim, że nie zaobserwowali w czasie badania u wnioskodawcy oznak duszności, sinicy czy też zaangażowania mięśni międzyżebrowych w proces oddychania. Badania spirometryczne z sierpnia 2016 roku nie ujawniły też odchyień od normy, a wykonany w trakcie badania przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 8 marca 2017 roku pomiar oksymetrii przezskórnej, a więc wysycenia tlenem krwi wynosił 98 % i pozostawał ściśle w zakresie normy. Biegli podkreślali, że wnioskodawca jest wydolny oddechowo, bez zaburzeń czynnościowych wentylacji płuc w badaniach spirometrycznych. Sąd nie zgodził ze stwierdzeniem, że wywołane w sprawie opinie są niepełne, niejasne, sprzeczne czy też nielogicznie uzasadnione. Dalsze dopuszczanie kolejnych opinii byłoby uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzone opinie byłyby sprzeczne lub niewłaściwie uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Sąd wskazał, że w świetle przepisu art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach, szczegółowo wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W myśl art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Stosownie zaś do treści art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Natomiast zgodnie z art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych

świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Mając na uwadze poczynione ustalenia i rozważania Sąd stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia warunków do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Z tego względu odwołanie podlegało oddaleniu.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając

- naruszenie art.278 §1 k.p.c. w zw. z art.286 k.p.c. w w. z art.217 § w zw. z art.232 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej zawartego w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2018 r. który to wniosek zmierzał do udowodnienia faktów mających istotne znacznie dla rozstrzygnięcia sprawy t.j. wyjaśnienia wszelkich wątpliwości, niejasności oraz luk pierwotnej opinii biegłych z dnia 21 maja 2018 r.;

- naruszenie art. 57 ust.1 w zw. z art.,12 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art.6 ust.1 pkt 6 w zw. z art.17 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków pracy i chorób zawodowych poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym uznaniu, że w realiach niniejszej sprawy nie wykazano, aby u ubezpieczonego zaistniał związek przyczynowo skutkowy między chorobą zawodową a brakiem zdolności do pracy ubezpieczonego, co w konsekwencji doprowadziło do przeświadczenia, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, podczas gdy całościowa analiza faktyczna i prawna prowadzi do wniosków przeciwnych.

Mając na względzie te zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniósł także o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z regulacją zawartą w art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

w niniejszym postępowaniu takim faktem był stan zdrowia wnioskodawcy i jego wpływ na zdolność do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W związku z tym, że ocena stanu zdrowia wymagała wiadomości specjalnych Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych.

Przed wydaniem opinii wnioskodawca został przebadany. poddana została także analizie dokumentacja obrazująca proces leczenia ubezpieczonego. Biegli: pulmonolodzy, a zatem specjaliści z zakresu schorzenia, na które cierpi wnioskodawca oraz biegli z zakresu medycyny pracy – specjaliści w zakresie wpływu określonych schorzeń na zdolność do wykonywania pracy w swoich opiniach jasno i wyraźnie wskazali, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W opinii zostały przedstawione wyniki badania ubezpieczonego oraz ocena dokumentacji medycznej zawierającej opis badań spirometrii i oksymetrii. Opinie te wbrew zarzutom apelującego nie zawierały żadnych luk wskazujących na potrzebę prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. Zawarte w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2018 r. „pytania” są nie na temat, nie mają dla sprawy istotnego znaczenia, bądź

są polemiką z stanowiskiem biegłych, a także świadczą o braku analizy przesłanek nabycia prawa do renty w związku z chorobą zawodową. Zwrócił na to już uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i zbędne jest powtarzanie zaprezentowanych tam argumentów.

Biegli jasno przy tym wskazali, że wnioskodawca ma kwalifikacje do wykonywania zawodu elektryka i może wykonywać prace w zawodzie, w tym w nadziemnych oddziałach zakładów wydobywczych górnictwa.

W związku z tym, że biegli w swych opiniach jasno i w sposób należyte uzasadniony odnieśli się do okoliczności mających dla sprawy istotne znaczenie zbędne było prowadzenie dalszego postępowania dowodowego i nie doszło do naruszenia art. 278 i 286 k.p.c. Samo niezadowolenie strony z treści opinii nie jest zaś podstawą do uwzględnienia wniosku dowodowego. Jak to trafnie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 listopada 2018 r., I UK 450/17 strona nie może oczekiwać dopuszczania kolejnych lub uzupełniających opinii biegłych lekarzy sądowych tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę.

Z treści przepisu art. 217 § 3 KPC jednoznacznie wynika uprawnienie sądu do pominięcia każdego wniosku dowodowego, który nie ma już znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązki sądu w tym zakresie nie obejmują więc powinności uwzględnienia wszelkich wniosków dowodowych na okoliczności co do zasady wpisujące się w podstawę faktyczną powództwa. Cezurę czasową w realizacji tego obowiązku stanowi bowiem uzyskanie przez sąd przekonania, że okoliczności takie zostały już dostatecznie wyjaśnione (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 lipca 2018 r. I Aga 61/18).

W związku z tym, że stan faktyczny został ustalony prawidłowo i wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny oddalił także zawarty w apelacji wniosek dowodowy i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.